

LBRIS

We know
books

NARCIS DORIN ION

PRINCIPESA ELISABETA
ȘI PALATUL SĂU DIN BUCUREȘTI

Cuvânt-înainte de academician Georgeta Filitti

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2025

CUPRINS

Elisabeta, „prințesa din legendă” | **6**

Introducere | **8**

Principesa Elisabeta și palatul său din București | **10**

Note | **179**

Anexe documentare | **188**

Bibliografie generală | **295**

PRINCIPESA ELISABETA ȘI PALATUL SĂU DIN BUCUREȘTI

Principesa ortodoxă născută la Sinaia

Fiica cea mare a principelui moștenitor Ferdinand al României și a principesei Maria s-a născut la vechiul castel Foișor din Sinaia, în dimineața zilei de 29 septembrie 1894¹. În „Monitorul Oficial al României” din acea zi era publicat anunțul privind nașterea celui de-al doilea copil al cuplului princiar moștenitor: „Joi, 29 Septembre, M.M.L.L.Regele și Regina au petrecut ziua la Foișor, unde A.S.R. Principesa Moștenito[a]re a dat naștere unei Principese, sub îngrijirile D-lui Dr. Cantacuzino. Cu această ocaziune, Suveranii și Principii Moștenitori au priimit (sic!) numero[a]se telegrame de felicitare din to[a]te părțile țerei”².

După ce participase, câteva zile, la manevrele regale ce avuseseră loc la Vaslui, regele Carol I revenea la Sinaia, în seara zilei de 28 septembrie/10 octombrie 1894, notând în jurnal că „Missy așteaptă să nască”, pentru ca în noaptea următoare, la ora 3, să fie trezit „deoarece lui Missy i-au început durerile”³. Jurnalul suveranului consemnează, telegrafic, succesiunea evenimentelor în acea noapte și zi specială din viața principesei Maria: „Elisabeta s-a sculat. S-a telegrafiat doctorului Cantacuzino. Sculat la ora 7. Dejunat cu Alfred și Nando, care au venit de la pavilionul de vânătoare. La Charlotte. Ora 9 la pavilionul de vânătoare, Cantacuzino a sosit. Missy este în durerile nașterii; Elisabeta, Nando și cu mine, cu doctorul Gheorghe (sic!) Cantacuzino rămânem la ea, care suferă mult. Ora 11¼ a născut o fată. Telegrafiat îndată rudelor și lui L. Catargi. Către ora 1 la castel, la Charlotte, la care luăm masa. Elisabeta rămâne în pavilionul de vânătoare. După-amiaza mers din nou acolo, totul este bine. Missy este foarte binedispusă, copilul foarte frumos, la început a fost lipsit de vlagă”⁴.

A doua zi, „Monitorul Oficial” publica știrea că „vineri, 30 septembrie [1894], D-nii Lascăr Catargi, ministrul președinte, și Alexandru Marghiloman, ministrul de Justiție, au fost invitați de Majestățile Lor la dejun, la Castelul Peleş, după care au mers la Foișor, unde, în prezența Suveranilor și a Principelui Moștenitor, fiind de față și primarul comunei urbane Sinaia, au făcut actul de nascere al micii Principese Elisabeta Josefina Carlota Victoria Alexandra, subscriindu-l ca martori”⁵. Buletinul care înregistra, în

„Partea Neoficială”, evenimentele private ale Familiei regale, mai consemna că „starea Augustei mame este fo[a]rte satisfăceto[a]re, iar mica Pincipesă este în deplină sănătate”⁶.

În actul „de nascere nr. 47, din anul una mie opt sute nouă seci și patru, luna Septembrie, ziua Vineri, a trei zecilea din lună, ora trei post meridiane (*sic!*)”, semnat de G. Manolescu, primarul comunei Sinaia⁷, se înregistra faptul că Alteța Sa Regală „principesa Elisabeta Iosefina Carlota Victoria Alexandra, copil de sex femeesc, de religiune ortodoxă, de protecțiune română, s-a născut eri dimineață la ora unsprezece și două zeci minute, în Foișorul din această comună Sinaia, fiica legitimă a Alteței Sale Regale Principele Ferdinand al României, în vârstă de două zeci și nouă ani, și al Alteței Sale Regale Principesa Maria a României, în vârstă de nouăsprezece ani, domiciliați în Palatul Regal din Capitala Regatului”⁸.

În jurnalul său, regele Carol I consemna că vineri, 30 septembrie/12 octombrie 1894, a fost o „vreme umedă, cețoasă”, iar „înainte de amiază, la ora 9½”, a mers la „la pavilionul de vânătoare, unde totul este foarte bine” și doctorul Cantacuzino era prezent lângă princiara pacientă⁹. La ora 12 au sosit la reședința din Sinaia șeful guvernului, Lascăr Catargi, și ministrul de Justiție, Alexandru Marghiloman, cărora - scrie regele - „le spun că fata trebuie să fie botezată catolic”, destăinuire de care „bătrânul Catargi nu [este] prea mulțumit”¹⁰. După un prânz, la ora 13, la care au fost invitați „miniștrii și suitele”, la ora 15 regele merge „cu ambii miniștri la pavilionul de vânătoare”, unde s-a „făcut înregistrarea de stare civilă de către primarul din Sinaia”¹¹. Mulțumit, suveranul consemnează că „este înscrisă cu numele Elisabeta, Josefina, Charlotte, Victoria, Alexandra”, dar și mențiunea privind „religia: unită”¹², care va crea curând mari probleme și dispute cu membrii guvernului.

„Nașterea celui de al doilea copil al nostru, Elisabeta, se întâmplă înainte să fi împlinit Carol un an” - consemna regina Maria în *Povestea vieții mele*, adăugând că, „pe atunci, se întoarse să-și reia viața printre noi regina Carmen Sylva, și fiica noastră fu botezată cu numele ei”¹³. „Mama avusese de gând să fie lângă mine și la nașterea celui de al doilea copil” - mărturisea tânăra principesă, precizând și cauza care făcuse ca marea ducesă Maria Alexandrovna să nu poată fi prezentă la Sinaia în acel moment special din viața fiicei sale: „Elisabeta se grăbi însă și sosi la 11 octombrie [1894], înainte să poată veni mama, așa că nu fură lângă mine, în ceasul greu, decât Aunty Elisabeth și un doctor român”¹⁴.

O regină... entuziastă și... o mamă... devotată

Nașterea micii principese, care va purta numele Elisabeta, a emoționat-o în mod special pe regina Elisabeta a României, care nu putuse avea decât o fiică, Maria, moartă la o vârstă fragedă, și considera venirea pe lume a unui copil ca fiind lucrul cel mai important în viață. Cu această concepție, suverana a încercat să o convingă și pe principesa Maria de binecuvântatele clipe pe care le trăia, amintirea

acestor sfaturi înțeleptă fiind păstrată peste timp de viitoarea regină a României Mari: „Aunty, strivită de dureroasa amintire a propriei ei maternități și de numeroasele ei speranțe spulberate, era foarte mișcată și înfrigurată de această sporire a familiei și nu înceta să mă îndemne să nu pierd din vedere că acest ceas era cel mai minunat, cel mai strălucit, cel mai fericit din viața mea”¹⁵.

Tânăra mamă nu putea fi consolată de optimismul reginei, gândul principesei britanice fiind la mama sa, ducesa de Coburg, care nu a putut să îi fie alături în acele momente speciale. O mărturisea clar, peste anii care nu au reușit să șteargă această amintire: „Sfâșiată de cele mai cumplite dureri, nu puteam cu nici un chip să mă ridic la înălțimea entuziasmului ei și plângeam de dorul mamei, care nu putu sosi decât peste câteva zile. Chipul ei mult iubit și firea ei liniștită îmi părură un liman de mântuire, după ce fusesem bântuită de vânturi pe o mare necunoscută. Mă agățam de ea, simțind nevoia de potolita ei autoritate, care aducea fiecare lucru la nivelul lui normal”¹⁶.

Ducesa de Coburg a sosit la Predeal în ziua de duminică, 2/14 octombrie 1894, fiind întâmpinată la gară de către regele Carol I, regina Elisabeta, principele moștenitor Ferdinand, perechea ducală Bernhard și Charlotte de Saxa-Meiningen, dar și de membri ai guvernului condus de Lascăr Catargiu. Momentul este consemnat în jurnalul regelui Carol I. „Ora 4½ sosește Maria Coburg, salutare călduroasă, prezentări. Ora 5½ sosirea în Sinaia, întâmpinare. Noi mergem toți, cu trăsura, la Foișor, apoi ne retragem. (...) Maria Coburg locuiește în pavilionul de vânătoare”¹⁷.

Atent și plin de tact cu noua mămică se dovedea a fi și „der Onkel”, regele Carol I, gesturile sale rămânând în amintirea principesei Maria: „În fiecare zi, la o oră anumită, venea unchiul să mă vadă cum stam culcată cu noua mea comoară în brațe. Se purta cu mine cu deosebită bunătate și arăta multă luare-aminte strănepoatei lui Elisabeta, care era un copil cât se poate de drăgălaș, cu ochii mari deschiși, cu fața solemnă. Subiectele lui de conversație erau însă greoaie și-mi amintesc oarecare ceasuri de oboseală, când mă gândesc la zilele ce urmară după nașterea celui de al doilea copil”¹⁸.

Bucuria de a o avea alături pe mama sa nu a durat mult, căci ducesa de Coburg a trebuit să meargă în Rusia, pentru a fi alături de fratele său, țarul Alexandru al III-lea, în ultimele zile de viață. I-a rămas alături fidela infirmieră rusoaică, Guenst, care - scria principesa Maria - „fusesse lângă mine și la nașterea lui Carol, era neprețuită și, pe lângă aceasta, și foarte cu haz”¹⁹. Mai bucurată a fost principesa de faptul că, în lipsa mamei, a putut beneficia de sprijinul sorei sale mai mici, Alexandra, căsătorită mai târziu cu prințul Ernest de Hohenlohe-Langenburg.

Tânăra mamă trebuia să țină cont și de sugestiile reginei Elisabeta, foarte dornică de a ajuta și a se implica în creșterea micuței principese, deși - mărturisea principesa Maria - entuziasmul suveranei „venise în clipa când nu eram tocmai în stare să îndur încordarea unor emoții puternice”²⁰. „Afară de aceasta - adăuga viitoarea regină a României Mari -, Aunty avea ideile ei cam ciudate despre «nurse»

și despre copii: i se părea că am nevoie de povețe și de învățăminte; simțea și nevoia de a-și recăpăta autoritatea pierdută, iar aceste deosebiri de păreri nu puteau avea drept urmare un trai tihnit²¹.

Ca și cu un an în urmă, la nașterea principelui Carol, autoritățile, diplomații, membrii clasei politice și ai înaltei societăți s-au grăbit să îi felicite pe suverani și pe principii moștenitori pentru frumosul eveniment. Manifestările de entuziasm le regăsim evocate în „Monitorul Oficial” din 5/17 octombrie 1894: „Cu ocasiunea născerei Principesei Elisabeta, precum și a primei aniversări a născerei Principelui Carol, M.M.L.L. Regele și Regina, precum și A.A.L.L.R.R. Principele și Principesa României, au priimit, din to[a]te unghiurile țerei și din străinătate, numero[a]se și călduro[a]se urări și felicitări din partea Înaltului Cler, reprezentanților națiunii, autorităților civile și militare, comerțului și perso[a]nelor particulare. Asemenea un fo[a]rte mare număr de perso[a]ne s-au grăbit a aduce felicitări Suveranilor, prin înscrieri în registrele Palatului și ale Castelului Peleş. Majestățile Lor, fo[a]rte simțito[a]re la aceste noi dovezi de iubire și devotament, au însărcinat pe D. președinte al Consiliului de a transmite expresiunea viurilor Lor mulțumiri, tutulor acelora cari au împărtășit bucuria Lor²².

Dispute diplomatice privind botezul principesei

Ca și în cazul botezului principelui Carol, și creștinarea micii principese Elisabeta a stârnit controverse politico-diplomatice, regele Carol I dorind, inițial, ca o concesie făcută familiei din Germania și Sfântului Scaun, ca botezul să se desfășoare în rit greco-catolic.

Luni, 3/15 octombrie 1894, a avut loc ședința Consiliului de miniștri la Castelul Peleş, care a durat două ore (de la 11 la 13) și în care „miniștrii pun problema guvernului, dacă micuța va fi botezată catolic”, regele mărturisind în jurnal: „Eu cedez în fața acestor presiuni, care puteau genera complicații. Se pare că președinții Camerei și Senatului au fost categorici²³. Ministrul Imperiului Austro-Ungar la București, Agenor Maria Gołuchowski (1849-1921) - care va deveni, pentru o lungă perioadă (16 mai 1895 - 24 octombrie 1906), ministru de Externe al Dublei Monarhii - era la curent cu aceste fricțiuni, informându-l pe șeful diplomației austro-ungare, contele Gustav Kálnoky, chiar din Sinaia, prin telegrama cifrată nr. 34 din 3/15 octombrie 1894 asupra situației delicate în care se afla Carol I: „Regele României luase hotărârea ca prințesa nou-născută [Elisabeta] să fie botezată în ritul românilor uniți. Guvernul s-a declarat în unanimitate împotriva și, cu ocazia consiliului ținut astăzi, a afirmat că face din această chestiune o problemă de cabinet [în sensul că va demisiona, dacă regele nu își schimbă opțiunea privind botezul - n.n.]. M.S. a cedat în cele din urmă și s-a declarat de acord ca botezul să aibă lor în ritul ortodox²⁴.”

După o săptămână, la 10/22 octombrie 1894, regele se vedea nevoit să îi scrie fratelui său Leopold, bunicul patern al micii prințese Elisabeta, „o lungă scrisoare despre botez și despre situația mea fatală”,

consemnând în jurnal și explicația revenirii asupra deciziei inițiale: „Îmi pare rău pentru el și pentru noi, că au intervenit aceste mari dificultăți, însă astfel nu se poate, deoarece altminteri Nando ar trebui să renunțe [la succesiunea la tron - n.n.]”²⁵.

Un botez princiar ortodox la castelul Peleş

Exact ca în cazul primului născut - al cărui botez coincisese cu aniversarea celor 18 ani ai mamei sale - și în cazul botezului principesei Elisabeta a României, acesta a avut loc tot într-o zi aniversară, în 17/29 octombrie, „cu ocazia aniversării a 19-a a A.S.R. Principesa Maria”, după cum citim în „Monitorul Oficial” din 19/31 octombrie 1894²⁶. „Nu se împlinise anul și se făcu al doilea botez la Castelul Peleş, al principesei Elisabeta, cu nașă marea ducesă, dar adusă pe lume de medicul român” - avea să noteze, în amintirile sale, Sabina Cantacuzino, soția ginecologului care o va asista pe principesa Maria și la nașterea, în 1903, a celui de-al doilea fiu, principele Nicolae²⁷.

Telegrafic, regele Carol I consemna cele două evenimente - aniversarea principesei moștenitoare și botezul fiicei sale - în jurnalul său: „Luni, 17/29 octombrie 1894. Ziua de naștere a lui Missy, 19 ani. Vreme minunată. Promenadă cu Elisabeta și Stöhr. Ora 11 la pavilionul de vânătoare cu cadouri. Mariei C[oburg] îi dau portretele noastre, pictură de maestru. Missy broșă și bombonieră. Micuței o broșă cu cifru. Ora 12 înapoi [la castelul Peleş]. Ora 12½ lunch cu Elisabeta. Ora 1 mitropolitul primat [Ghenadie Petrescu] îndelung la mine. Ora 2 Sinaitul rostește rugăciunile în camera mea, 20 de minute, apoi cu Elisabeta, Maria C[oburg], Nando și Sandra [de Saxa, Coburg și Gotha] în cortegiu în sala maură, unde mitropolitul oficiază botezul, cor, o jumătate de oră. Elisabeta ține copilul, care îi primește numele. Căldură enormă. Invitați: corpul diplomatic, miniștrii, mărimile etc., de asemenea jos. Bufet până la ora 4, vorbit cu toată lumea”²⁸.

Din „Monitorul Oficial”, care înregistra toate evenimentele publice și private din viața Familiei regale, aflăm și modul concret de desfășurare a botezului ortodox al micii principese Elisabeta: „Dupe citirea rugăciunilor pregătito[a]re de către P.S.S. Archimandritul Nifon, starițul monastirei Sinaia, la orele 2¼, M.M.L.L. Regele și Regina, A.S.Î. Ducesa de Coburg, A.S.R. Principele Ferdinand, Moștenitorul Tronului, și A.S.R. Principesa Alexandra, precedați de mica Principesă purtată de D-na de ono[a]re a Principesei Maria, avend la dre[a]pta pe maestrul Curței Princiare și la stânga pe un adjutant regal, Se îndre[a]ptă din apartamentele private către incinta rezervată celebrării botezului, în sunetul muzicii, care cânta rugăciunea.

Cortegiul regal, precedat de adjutanți și urmat de do[a]mnele de ono[a]re ale M.S. Regina și A.S.Î. Ducesa, de Excelența Sa D. general Schrabisch, chambelan al Ducesei, de șeful Casei Militare Regale

și de Casa Civilă, strebate sala cea mare prin mijlocul asistenților cari, cu respect și dragoste, salută cortegiul. Î.P.S.S. Mitropolitul Primat, încongiurat de cler, întempină cortegiul la intrarea în incintă și începe oficiarea botezului, în care timp mica Principesă este ținută în brațe de M.S. Regina²⁹. Mica principesă Elisabeta a avut nu mai puțin de șapte nașe de botez: regina Elisabeta a României, al cărei nume îl va purta, marea ducesă Elisabeta Feodorovna, principesa ereditară Charlotta de Saxa-Meiningen, principesa Josephina de Hohenzollern (străbunica paternă), împărăteasa Maria Feodorovna a Rusiei, regina Victoria a Marii Britanii (care îi era străbunică maternă), dar și ducesa văduvă Alexandrina de Saxa-Coburg-Gotha³⁰. În aceste condiții, mica principesă a primit câte un prenume din partea fiecărei nașe de botez: Elisabetha, Charlotta, Josephina, Victoria, Alexandra.

Tradiția a impus ca mama, principesa Maria, să nu fie prezentă la ceremonia botezului, așteptându-și prunca la castelul Foișor de pe domeniul regal de la Sinaia. Continuarea ceremoniei o aflăm tot din „Monitorul Oficial”: „Dupe săvârșirea botezului, bucuria cuprinsese pe între[a]ga asistență, care, prin aclamări de: *Să trăiască*, felicitau pe iubiții noștri Suverani și Augusta familie; iar musica intona imnul național. Cortegiul s-a reformat în aceeași ordine ca la sosire și, precedat de Î.P.S.S. Mitropolitul Primat, se îndre[a]ptă spre apartamentele private ale Majestăților Lor. Mica Principesă era purtată în brațe de M.S. Regina și acoperită de o frumosă plăpumiță în dantelă fină de mătase, lucrată de însăși M.S. Regina.

Mica Principesă, însoțită apoi de domna de onoare a Principesei Maria, este condusă, în trăsură închisă, la Foișor, lângă fericita-I și Augusta-I Sa mamă. La eșirea din Castel, un numeros public, venit din Sinaia și localitățile vecine, care se îngrămădiseră în curtea de onoare, se descoperă și, cu strigăte prelungite de: *Ura, să trăiască*, aclamă pe mica Principesă. Numeroase și frumoase buchete de flori au fost oferite A.S.R. Principesei Maria, iar Prunca a mai priimit o prea frumoasă icoană din partea Î.P.S.S. Mitropolitului Primat. Majestățile Lor și Altețele Lor Regale, întorcându-Se în salonele unde se aflau invitații, au priimit felicitările și urările lor; dupe cât-va timp de întreținere afectuosă și veselă cu domnii și doamnele prezenți, Majestățile Lor au trecut în sala de mâncare, urmați de oșpeți. Aci se servi

Mărturie de la botezul principesei Elisabeta

Principesa Elisabeta și principele Carol

șampanie și se bău în sănătatea Majestăților Lor și a Augustei familii. La orele 4½, Majestățile Lor și Altețele Lor Regale se retraseră în apartamentele Lor private. În timpul zilei, Majestățile Lor și Altețele Lor Regale au priimit numero[a]se telegrame și felicitări. Sera a avut loc, atât la Castel, cât și la Foișor, o impuneto[a]re retragere cu facile, urmată de numeroși săteni, cari au aclamat pe Suverani și pe Altețele Lor Regale³¹.

O copilărie fericită

La o lună de la nașterea principesei Elisabeta, regele Carol I era încă nemulțumit de amestecul ducese de Coburg în menajul principilor moștenitori Ferdinand și Maria, pe care călătoriile dese îi

faceau să lipsească mult din preajma micilor lor copii. În 31 octombrie/12 noiembrie 1894, îi scria Mariei de Flandra că „a trecut deja o lună de zile de la nașterea micii Elisabeta, care se dezvoltă favorabil”³². Totodată, suveranul își informa sora despre boala principesei Maria, care „a trebuit să renunțe la alăptare, deoarece a căpătat o aprindere a pieptului”, iar „acest incident fatal s-ar fi putut evita foarte ușor dacă Maria de C[oburg] nu ar fi expediat medicii”, căci „câtă vreme a stat ea aici, niciun doctor n-a avut voie să o vadă pe Missy, care, la rândul ei, n-a spus nimic că deja de 14 zile o doare pieptul”³³. În contextul în care țarul Alexandru al III-lea încetase din viață la 20 octombrie/1 noiembrie 1894, iar Maria de Coburg și principele moștenitor Ferdinand erau la Sankt Petersburg pentru a participa la funeralii, lui Carol I i se părea abuzivă invitația ca principesa Maria să călătorească din nou în Germania, la cererea mamei sale: „Maria de Coburg pretinde deja ca Missy să vină cât mai curând la ea, adică să-și lase copiii singuri. Mi se pare că femeia asta are puțină înțelegere și inimă deloc și se gândește doar la ea. Anturajul ei s-a exprimat aici puțin măgulitor despre ea”³⁴.

Știind foarte bine că „Missy este acum prea suferindă ca să poată părăsi Sinaia”, deoarece „ultima naștere a slăbit-o mult, a urmat prea repede după cea dintâi și acum trebuie să se menajeze serios”, austerul Carol I, pentru care datoria era mai presus de orice, părea să înțeleagă nevoia Mariei de a fi alături de mama sa, după cum se exprima într-o scrisoare din 10/22 noiembrie 1894, adresată fratelui Fritz von Hohenzollern: „Are cea mai mare dorință, tânjește să se ducă la mama ei, care pretinde din nou acest lucru, așa că trebuie să mă pregătesc sufletește pentru o plecare în curând. Probabil că așa îi revin forțele”³⁵. Două săptămâni mai târziu, la 25 noiembrie/7 decembrie 1894, regele recunoștea, într-o scrisoare către fratele său Leopold von Hohenzollern, socrul principesei Maria, că „Missy are nevoie de o schimbare de aer, deoarece nu se reface prea ușor după lăuzie. Nervii ei sunt suprasolicitați, adesea are crize de plâns și este chinuită de dorul de casă”³⁶.

Știri despre micii principii Carol și Elisabeta mai aflăm din scrisoarea trimisă fratelui Fritz în 23 decembrie 1894/4 ianuarie 1895, din care răzbate și nemulțumirea față de moștenitori: „Elisabeta este vioaie și îi merge bine și ține mult la copii, care se dezvoltă bine. Mă tem că ei sunt mai atașați de noi decât de părinți, lucru de care țara nu este nemulțumită, căci tinerii [Ferdinand și Maria] au pierdut mult teren”³⁷. A doua zi după Crăciun, în 26 decembrie 1894/7 ianuarie 1895, regele îi scria mamei sale că a „petrecut în liniște sărbătorile”, iar „pentru micul Carol am făcut la ambele Crăciunuri câte un brad, pe care, la început, l-a privit uluit, iar apoi a alergat fericit în jurul său. Privindu-l, ne-au cuprins gânduri nostalgice din timpuri demult trecute, care ne-au marcat atât de dureros viața”³⁸.

La începutul anului 1895, viața principilor moștenitori și a copiilor lor decurgea în mod fericit la reședința din București, după cum îi scria Ferdinand fratelui său, Carlo von Hohenzollern, în 18/30 ianuarie: „Despre mica noastră familie pot să-ți dau veștile cele mai bune. Atât Missy cât și cei mici sunt foarte